

Kurs: **Examensarbete**

2016

Kandidat

Jazz

Handledare: Sven Berggren

Gustav Broman

Utanför komfortzonen

Det är Hajk.

Skriftlig reflektion inom självständigt arbete
Till dokumentationen hör även följande inspelning: **xxx**

Innehållsförteckning

Bakgrund.....	2-3
Elbasspel för mig.....	3-5
Mitt Syfte.....	5-6
Inspiration.....	6-7
Processen.....	8-15
Ensamhet i Grupp	8
Det är Hajk	9-12
Vändning	12-14
Musikerna	14-15
Reflektion.....	15-17
Saker att göra bättre.....	17-18
Källor och Konst som inspirerat och format mig under projektet.....	18-19
Tack.....	19

Bakgrund

Hemma hos mina föräldrar fanns det mängder av instrument och att leka och utforska ljud blev automatiskt något vardagligt.

Anledning till att det kryllade av instrument och musik hemma berodde på att min far är musiker.

Pappa undervisade i fiol , bas och gitarr när jag var liten och ofta repeterade pappas stråkkvartett hemma. Jag satt på golvet och önskade om att få börja spela jag med.

När jag var 6 år fick jag börja spela cello för cellisten i pappas kvartett.

Jag älskade att spela men jag drog mig i tonåren mer mot de andra instrumenten som fanns hemma framför allt bas.

Som 13 spelade jag bas i ett rockband och det var då jag på riktigt började förstå att jag kunde improvisera.

Jag kunde hitta på själv!

När jag förstod att man kunde hitta på själv och att det fanns teori bakom det hela så vart jag fast.

När jag uttryckte mitt intresse för improvisation och bas gav pappa mig

Jaco Pastorius självbetitlade debutskiva och då var det avgjort.

Jag lyssnade och förstod att det var en elbas men mer än så förstod jag inte, jag var tvungen att lära mig.

Jag sökte in till Hvitfeldska gymnasiet i Göteborg på tre låtar ur Jaco Pastorius repertoar (att Jaco P var min husgud var en underdrift) och jag kom in. Under de åren så började intresset för jazzmusiken verkligen att ta fart och jag fick förmånen att vikariera på Ljungskile folkhögskolas turne.

Efter det var det bestämt, jag ville bli jazzmusiker.

Jag sökte in till Skurups Folkhögskola och kom in.

Under min tid i Skurup förstod jag att spela elbas i jazz var för mig helt genomsyrat av den tradition som Jaco Pastorius hade skapat 40 år tidigare, jag behövde hitta ett eget sätt att förhålla mig till mitt instrument.

Jag skaffade mig då en halvakustisk bas, riktade den uppåt och höjde stränghöjden. Det gav mig en personlig stil och ett uttryck som kändes som JAG.

KMH var för mig målet som jag hade kämpat så otroligt mycket för.

Allt maniskt slit för att få studera där hade förvandlat antagningsproverna till en omöjlig barriär. När jag blev antagen på KMH på tredje försöket hade jag gråtit, skakat okontrollerat, blött och vomerat i anslutning till mitt spelprov.

Den enorma lättnaden när jag blev antagen släppte lös en otroligt stor drivkraft och förnyad spelglädje.

Under mina år på musikhögskolan har jag verkligen fått tillfälle att växa som musiker och som människa.

Under tredje året på KMH blev jag antagen som första elbasist någonsin på universitetet i Prag (HAMU) via Erasmusprogrammet.

Där fick jag äran att studera för några av mina favoritmusiker det gav mig också självförtroende att våga lite ännu mer på mina egna ideer kring elbassspel och komponering.

Elbasspel för mig

Elbas inom jazzmusik (traditionell jazzmusik) är nästan något tabubelagt, det är någonting som ofta fördöms och förkastas till att ha varit ett stilistiskt snedsteg under en kort period på 70-80 talet.

1900-tals jazzen är förknippad med ljudet av en kontrabas.

När jag var i tonåren så spelade jag både elbas och kontrabas.

Det var för mig ett val som grundade sig helt i gruppptryck och omgivning.

Jag hade lätt för att spela kontrabas och tyckte det var helt okej men allt det där magiska allt det som kändes som en oupptäckt värld fanns inom elbasspelet.

Jag bestämde mig i samband med att jag sökte in till Skurups folkhögskola att jag bara skulle söka som elbasist till mina vänners förtret.

För mig var elbasen instrumentet där jag fick vara både ackompanjator och solist på samma gång. Det var också instrumentet som var så "omöjligt" att få att låta bra inom den traditionella jazzen.

Alla dessa saker triggade mig till tusen och jag blev fast beslutad om att lyckas skapa ett eget ljudideal med min elbas.

Även jag är väldigt kritisk till hur elbas användes inom jazzen. Jag upplever att de elbasister som finns (med undantag av några) lägger alldeles för stor vikt vid sin roll som solister. Jag tror att det är en av de största anledningarna till att elbas sällan används inom den traditionella jazzen. För

mig är det en självklarhet att man som elbasist först och främst är just basist. En liknelse som jag har funderat mycket över och som för mig är väldigt aktuell när det kommer till att beskriva elbasens roll är den inom fotboll.

Den traditionella fotbollsbacken är som en kloss, stabil och beskyddande men går aldrig på några utmanande strapatser över mittlinjen.

En ovärderlig pjäs inom fotboll.

Det finns också numera en annan typ utav fotbollsback, den offensive.

Den offensive backen tar stora löpningar och är en del i det offensiva arbetet.

Denne har en större frihet och skapar mer ytor på planen men om man först och främst inte är försvarare och har sin backlinje under kontroll så fallerar hela laget.

Den offensive backen är elbasisten.

För att bli en riktigt bra jazzelbasist måste man bli en riktigt bra basist.

Jag njuter lika mycket av att vara kompmusiker som att vara solist.

Jag insåg efter att ha börjat på Skurups folkhögskola att mitt elbassound låg i linje med det sound som Jaco Pastorius fick som signatur 40 tidigare.

Detta blev för mig ett stort problem. Inte för att jag inte gillar det soundet som Jaco hade men för att allt som låter så blir förknippat med honom.

Tusentals basister som profilerat sig som Jaco-kännare har det funnits och många med otrolig kvalitet.

Jag insåg att jag inte ville bli ytterligare en i de fotspåren.

Misstolka inte, jag har en enorm respekt för den traditionen och jag levde för att spela elbas på precis det sättet i flera år innan min s.k insikt men jag behövde dra mig därifrån för att inte kvävas utav ett krav till att replikera en annans ideal.

Jag fick en ide om att jag skulle försöka gå tvärt emot var den moderna elbastraditionen var påväg.

Den moderna elbastraditionen använde sig ofta utav 5-strängade solida ”snabba” basar med låg stränghöjd och högteknologisk elektronik.

Detta gör det lätt att med så lite kraft som möjligt få ett stort sound och att kunna spela snabbt.

Jag bestämde mig då för att jag ville ha en bas med 4-strängar, halvt akustisk, gammal elektronik och hög stränghöjd.

Det var ett val som enbart grundade sig i att jag tror att med mer kropp och högre stränghöjd kan en jobba mer med sound och förfina sitt anslag till att låta större.

Att gå ifrån något jag kunde bra för att chansa på en vision var något av det nyttigaste jag gjort och det gör det lättare att tro på mina egna idéer.

Mitt Syfte

När jag funderade över vad jag ville göra med mitt examensarbete så hade jag mängder av idéer men det var en övergripande känsla som blev den gemensamma nämnaren för alla dessa idéer.

Att gå utanför komfortzonen musikaliskt.

Att våga skriva spela och improvisera musik som är skrivet helt utan hänsyn till var man känner sig som mest bekväm som improvisatör är väldigt skrämmande men det ger också tillbaka känslan av de första gångerna man improviserade. Känslan av att första gången improvisera på en ackordsföljd minns jag otroligt väl. Det känns som att du går på en osynlig hängbro.

Allt är spännande och du tar ett kliv i taget för att se om du fortfarande bär.

När man ramlar är det bara att ta sig upp och pröva igen och tillslut tar man sig över och kan ge sig på nästa bro.

Det är lättare sagt än gjort att komma ihåg att det inte ger samma konsekvenser av att ramla ner från en hypotetisk hängbro som en riktig.

Det är livsviktigt för en improvisatör att påminna sig själv om det.

Jag tror att om man lyckas hitta en bekvämlighet i känslan av att vara utanför sin komfortzon så får man automatiskt ett större kreativt flöde och ett större mod.

Jag ringade in alla de olika idéer jag hade och kom fram till att följande saker kändes viktiga och rimliga att utforska inom examensarbetets ramar.

Skriva musik för trio utan ackordinstrument.

Utforska traditioner från den västerländska klassiska musiken inom komposition.

Skriva musik i svitform.

Använda mig utav öppna modusbaserade improvisationsformer.

Skriva musik utefter ett givet tema

Det konkreta svaret på frågan vad som var mitt syfte är att våga.

Inspiration

Inspiration är en känsla, något som ger en ide eller bara tillfredsställer för stunden. För mig har de viktiga insperationskällorna kommit ifrån många olika håll.

När jag började forma iden om mitt examensarbete bodde jag i Prag, Tjeckien.

Jag var utbytesstudent där och jag studerade för mycket hårda men fantastiskt kunniga lärare.

Något vi pratade mycket om där var hur genrer egentligen bara var begränsande begrepp som var till för att skapa identitet.

Inget fel med att känna identitet och tillhörighet men det kan ändå vara begränsande för skapandeporcessen.

Vi studerade mycket klassiska kompositörer och pratade mycket om klangfärger och de konstnärliga ideal kompositörerna på 1900-1950-talet hade.

När jag började lyssna och studera sådana kompositörer som Igor Stravinsky, Claude Debussy, Benjamin Britten, Arnold Schoenberg, Dimitry Shostakovits o.s.v så upptäckte jag hur modiga de alla var.

Förutom att de var otroligt kunniga hantverksmässigt och hade enormt stor respekt för de som varit så var de alla överens om att dra sig från det som har varit utan att glömma det som gjorts.

De var alla influerade utav den tyske kompositören Richard Wagner som myntade uttrycket gesamtkunstwerk som egentligen syftar kring operan då det betyder att musik teater och bildkonst var lika viktiga delar för helheten.

Men jag tror att den mentaliteten som fanns kring gesamtkunstwerk smittade av sig till de kommande generationernas kompositörer och andra konstutövare.

Något som var en självklarhet hos alla konstnärer kring slutet av 1800 början av 1900-talet var att man influerades och delade med sig av konstnärliga visioner från andra konstarter.

Jag tror att det hörde mycket ihop med den starka operatradition som fanns i Europa under den tiden.

När jag lyssnade mycket på de kända Impressionisterna inom musiken ledde det mig utsökt till att upptäcka de målare som även de var inbundna i genren Impressionism.

Jag började gå på mängder med museum i Prag och i Sverige och blev otroligt fascinerad över det sättet som impressionisterna fångade rörelse i specifika scener.

Impressionismen ledde mig till expressionism och det ledde mig till modernism och neoklassicism. Jag väljer att inte ge någon närmare förklaring på de genrebegrepp för att jag kommer ändå aldrig helt förstå dem själv men jag skulle kunna översätta det i konstnärer.

Debussy och Ravel ledde mig till Monet och Bruno Liljefors som ledde mig till Tor Bjurström och Kandinsky som ledde mig till Britten och Stravinsky o.s.v.

Det finns en så otroligt lång tradition med konst som är samtida med jazzmusiken.

Jag älskar jazzmusik och skulle kunna skriva namnet på hundratals improvisatörer som jag älskar men för mig var inspirationen från den klassiska traditionen en riktig ögonöppnare för mig. Någonting som kändes spännande och sådär pirrigt som jazz kändes då jag började spela musik.

Processen

Ensamhet i grupp

För att få in alla de komponenter jag ville få in i mitt gå-utanför-komfortzonen-projekt så valde jag att gå tillväga på följande sätt.

Jag skrev en svit på tre satser för saxofon, bas och trummor.

Alla satserna skrevs med olika grundidéer och modus.

Jag valde också att skriva sviten utifrån ett förbestämt tema.

Temat jag valde var ensamhet i grupp.

Ensamhet i grupp var en ide som slog mig när jag bodde i Prag.

Jag fick under min tid i Prag tillfälle att spela med många duktiga musiker men en upplevelse jag kommer ha med mig hela livet var när jag fick jobba med den Tjeckiske saxofonisten Lobus Sókup.

Med Lobus grupp hade vi i tre dagar tillgång till repetitioner på den teater vi skulle spela på.

Förutom att Lobus var en exceptionell ensembleledare så fick han oss också med sitt engagemang att bli otroligt hängivna på kort tid.

Under de tre dagarna så levde vi i teatern.

Vi var där från tidig morgon till sen kväll och vi pratade om konst, skrev musik tillsammans och tog långa promenader. Vi var 7 personer med starka viljor så vi hade häftiga diskussioner också men allt detta kändes som det enda i världen under den perioden.

Det fanns bara vi.

Efter denna upplevelse så insåg jag att jag inte hade pratat med en enda utomstående själ sedan vi börjat repetera. Mycket berodde på att vi jobbade dygnet runt men också berodde det på att vi alla hade haft ett slags skapande-rus.

Känslan var ovärderlig.

Det är Hajk

När jag kom hem från Prag så hade jag redan skrivit en svit till mitt examensarbete men jag kände att jag var tvungen till att skriva något med detta tema i focus.

Det blev sviten *Det är Hajk*.

När jag började skriva musiken till Det är Hajk så visste jag förutom de givna begränsningar jag hade valt att det viktigaste för mig var att jag fick fram känslan utav ensamhet i grupp.

Hur får man då fram den gemensamma ensamhetskänsla genom att skriva all musik själv.

Det finns ju inget objektivt svar på hur det känns och jag kunde ju bara tala för mig själv.

Jag bestämde mig för att använda mig utav ett fiktivt scenario ett libretto om man så vill.

Det var för att inkludera mig själv och min trio i processen.

Iden och scenariot handlade om en trio som var på väg ut i naturen på en hajk.

De skulle vara ute en helg och campa och spela.

I tre dagar skulle de bara spela för varann ingen annan skulle höra det dom gjorde.

Den idén var för mig väldigt förlösande i kompositionsprocessen.

Jag upplever och jag tror att många studenter och professionella musiker ibland upplever att när de skriver musik eller framför musik, så bär de på ett ok med all tradition.

Jag tycker också det är lätt att komponera på ett sätt som sätter sina improvisationskunskaper i första rummet istället för musiken. Det är egentligen bara en feghet som inte gynnar någon.

Med det här librettot i huvudet hjälpte det mig till att skriva musik som bara byggde på koncept jag ville lära mig och veta mer om.

Del 1

Fredag.

Fredag är skriven men vissa grundpelare s.k begränsningar.

Den bygger först och främst på konversationen mellan två likställda stämmor (polyfoni).

Den är skrivet som en tolkning utav kompositionsstilen fuga. Jag skriver tolkning på grund utav att jag aldrig har studerat fuga med lärare men i det stora hela är det en fuga.

Fredag är komponerad kring det harmoniska moduset och skalan Lydisk Augmenterad även kallat tredje inventionen melodisk moll. Tonikan alltså ”mamma-ackordet” i detta stycke är Bbmaj7#5#11.

Att improvisera i detta modus var något jag under en lång tid upplevt som komplicerat.

Jag kände att jag inte hörde tydliga fraser. Därför bygger soloformen i låten fritt på det moduset med förslag på ackord jag tycker låter spännande i sammanhanget. D7b6b9/A och f# alt samt Bbmaj7#5#11.

De ackorden är alla hämtade från samma modus och ger en fin klangfärg till låten.

I den fiktiva historien om trion som spelar utav hämningar för varann så fick detta stycke förklaringen.

Det är fredag. Gruppen har satt upp sitt stora röda tält och de börjar prata om allt möjligt högt och lågt.

De är glada att de är just de som är på hajk tillsammans och deras samtal är exalterat och passionerat.

Del 2

Lördag.

Del två bygger på ett tankar och funderingar jag har haft på något som i arrangeringsvärlden kallas för ”low interval limits”. Det är en regel som talar om hur lågt vissa intervall får noteras.

Jag blev väldigt fundersam kring detta och tänkte för mig själv att jag bryter hela tiden mot dessa regler.

Tanken med LIL är att man skall få de stämmor man skriver att alltid gå igenom.

Jag visste att jag inte höll med om alla de regler som LIL föreslog men jag förstod nödvändigheten av att använda LIL som en lathund inom arrangering för olika stora grupper.

Jag insåg att den stora frågan för mig inte låg i varför jag inte höll med LIL. Det var ju bara att bryta mot LIL om jag ville.

Jag insåg att den stora frågan för mig låg i att utforska vad som hände med de intervallerna som jag höll med LIL om inte lät ”bra” i låga register. Det jag menar är att det finns ju massor med möjliga intervall som inte skall skrivas lågt enligt LIL men som ändå rent fysiskt går att använda. Jag bestämde mig för att tolka de klanger som låter ”grumliga” utefter känslomässig effekt.

Jag insåg också att de var mängder med intervall som lät tydligt när jag spelade själv men som senare blev mer och mer grumliga när fler röster trädde in.

då fick jag iden till del 2 Lördag.

Lördag är ett stycket som är skrivet helt tvåstämmigt i basen och bygger på mängder av klanger innanför och utanför LIL.

Formen för stycket bygger på att basen spelar et tvåstämmigt tema som i sig har en tydlig melodi och sedan kommer nästa röst in i detta fallet trummor som spelar över samma melodi igen och till sist så kommer saxofonen in med en motmelodi som också spelas över basens melodi.

När alla tre spelar samtidigt är det svårt att urskilja att basen faktiskt spelar samma melodi i bakgrunden men att den har försvunnit in i skuggan av de andra rösterna.

I den fiktiva historien om trion som spelar utan hämningar så fick detta stycke förklaringen.

Det är lördag. Trion har efter en natt av spel och en dag av samtal och promenader nått fram till nästa kväll.

De blir personliga och delar med sig av sitt innersta. Förståelsen och förtroendet för varann i gruppen tillåter varandras berättelser att ta fart och mynna ut i andra dagens musikaliska samtal.

Del 3

Söndag.

Del tre bygger återigen på modus jag fann komplicerade och jag fastnade kring idén om att bygga den sista delen kring en klave (ett rytmiskt mönster som ligger som grund för en stil) som jag var intresserad av men ovan att improvisera kring.

Jag bestämde mig att den sista satsen skulle handla om en fest, ett melankoliskt tremannaparty.

Jag letade efter ett groove som hade detta och fastnade snabbt för stilen calypso.

Calypso i sig kopplar jag inte direkt till melankoli vilket gjorde att jag återvände till tonmaterialet från skalorna melodisk och harmonisk moll.

De modus som jag valde att basera min sista sats på var skalorna lydsk b7 och lydsk #9 eller snarare ackorden dominant7#11 och maj7#9#11. Båda de två var modus jag kände att jag också behövde lära mig att höra tydligare.

De gav mig också den melankoliska känslan jag sökte för stycket.

I den fiktiva historien om trion som spelar utan hämningar så fick detta stycke förklaringen.

Det är söndag. Trion spenderar sin sista kväll tillsammans det är känslomässigt slut men är tacksamma och glada över att ha gjort denna resa tillsammans. De bestämmer sig för att snart göra om det igen och avsluta hajken med en fest.

Sviten fick namnet det är Hajk på grund utav sitt libretto.

Jag valde titeln för att jag tycker att den släpper in en gnista utav humor i denna annars ganska anspråksfulla svididé.

Vändning

Musik skriven för trio utan ackordsinstrument var ju planen kring mitt projekt och jag hade bestämt mig för att redovisa mitt projekt med en konsert den 23/3/2016 men jag insåg ganska snabbt att jag var tvungen att modifiera min ursprungsplan lite.

Jag hade egentligen redan två sviter färdiga att spela innan första repetitionen men jag insåg att idén om sviterna och improvisationerna behövde få tydliga avtryck från alla inblandade.

Jag upplevde att även om det var min examenskonsert så var det allas konsert och då ville jag inte agera despot.

Därför valde jag att ta bort en utav sviterna och fokusera på Det är Hajk och sedan också ta in annat material inför konserten.

Denna trio hade funnits till en längre period men legat i dvala under min vistelse i Prag.

Under alla våra repetitioner hade vi spelat mängder av musik från massor av kompositörer och två kompositioner blev som ett soundtrack för vår grupp nämligen The Mighty Sword av Joey Calderazzo och We See av Thelonious Monk. De låtarna agerade som lyckopiller för oss samtliga i gruppen och vi valde att framföra dessa på konserten.

Med omkastningen utav repertoar så insåg jag snabbt att det vore en osanning att ta examen från musikhögskolan utan att visa på vad som influerat mig mest under min tid på KMH.

Gitarristen Albin Vesterberg som studerar i min klass har under hela min tid på KMH varit mitt bollplank.

Vi har övat hundratals timmar tillsammans och vomerat påståenden och idéer över varandra i tre års tid.

Det är med honom jag har lärt mig som mest och det är mycket tack vare hans enorma stöd och musikaliska kunskaper jag har tagit mig dit jag är idag.

Att inte ha med Albin på min konsert vore ett stort misstag.

Jag skrev då stycket *Den Krumme och Colosseum* till honom som egentligen är en hommage till honom och de idéer vi har tillsammans kring musik.

DKOC bygger precis som låten Fredag på en tolkning av Fugan men den här gången är den skriven i E-dur och är ett resultat utav en ide jag fick kring ackord på elbas.

Jag ville också utnyttja Albins stora tekniska kunskaper på sitt instrument vilket ledde till att jag skrev ett tekniskt sett komplext tema som utnyttjade våra sammanlagda register till max.

Iden kring ackorden jag nämnde kommer från när jag lyssnade på Benjamin Brittens Cellosviter.

Jag tyckte att hans voicings (val av toner för att representera ett ackord) var makalöst vackra på stränginstrument.

Enligt många skulle de voicings varit tomma och otydliga men eftersom jag tyckte att de var det vackraste jag hört och för att de var skrivna innan begreppet voicings var uppfunnet bestämde jag mig för att trotsa det och översätta Brittens voicings på alla ackord jag kunde.

När jag fått den iden så presenterade jag den för Albin och han tyckte mycket om det.

Själva iden är bra men det viktigaste av allt tror jag är känslan man får när man hittar en sådan ide.

Känslan av att hitta något man tror ingen annan håller på med är väldigt mycket viktigare än att man är först med det.

Jag tror inte att jag är först med någonting egentligen och även om jag vore det så är det oväsentligt men jag tror att det är väldigt viktigt att få leva i bubblan av att man tror att man kommer på ett eget koncept.

Känslan av att tro att man kommer på ett eget koncept gör att man lär sig mycket snabbare. Det känns som att man håller på med något hemligt och det är berusande.

Förutom Brittens voicings så är denna låt byggd med tanken kring att använda sig av rubato i time en idé som ger oss friheten att styra över tempo

och luft.

Solodelen i detta stycke bygger också på en ide vi haft kring tonarter. Jag skall inte gå in i detalj på detta men vi har båda jobbat mycket med ett modus som kallas symmetriskt augmenterad. Den skalan ger oss tre stycken durtreklanger som alla skulle kunna fungera som tonika, subdominant eller dominant. detta ger oss tre tonarter och möjligheten att göra klangerna ”androgyna”.

När vi spelar fritt inom en tonart gillar vi att röra oss i de två tonarter som kommer på köpet från den symmetriskt augmenterade världen.

Detta koncept är inget nytt men för oss var det nytt när vi började studera det och det kändes fräscht och spännande.

Slutsatsen är att *Den Krumme och Colosseum* är en duett som är tänkt att ge en plattform åt mängder av de musikaliska verktyg jag och Albin har diskuterat.

Musikerna.

Att göra ett personligt arbete med musik kräver väl valda musiker.

För mig var det extremt viktigt att jag kände mig trygg i min miljö när jag blottade mig för första gången som bandleadare.

Jag behövde också ha musiker som var lika hungriga på att utforska musik som jag var.

Allt detta och mycket mer kände jag att jag fick genom att samarbeta med några och mina favoritmusiker och fina vänner.

Rasmus Svensson Blixt - trummor.

Att få spela med Rasmus har alltid varit ett äventyr.

Förutom att han är en makalös hantverkare på sitt instrument så var han också den första jag pratade om texturer i musik med. Han är alltid nyfiken på hur musiken kan förändras och inte rädd för att slänga sig mellan stilar och stuk.

Rasmus har en otroligt stark vilja och musikalisk personlighet vilket gör att repetition och samtalsprocessen alltid är rak och konstruktiv.

Johan Christofersson - saxofon

Johan är precis som Rasmus ett instrumenttekniskt vidunder och har en enorm kunskap om jazztraditionen.

Johan är en person som aldrig backar för musikaliska utmaningar.

Han har en gigantisk palett att plocka färger ifrån och det är en stor frihet att ta med oprövat material till honom.

Albin Vesterberg - gitarr (Gäst)

Musikalisk själsfrände.

Allt som Albin är bra på vill jag vara bra på. Jag upplever att vad jag en håller på med så blir det bättre om Albin är inblandad.

Reflektion.

Att genomföra detta projekt har för mig varit en resa.

Jag har börjat förstå mer och mer vem jag vill vara som musiker och person. Att skriva musik på utan för komfortzonen har gjort att jag vågar gå ifrån en musikalisk trygghet som jag inte var helt medveten om förut.

Någonting som har följt mig sedan jag började lyssna, läsa och skriva musik inför detta arbete har varit en tanke kring tradition och konst.

Det är nästan en klyscha men ju mer jag funderar på den desto viktigare blir den.

När är det dags att gå ifrån? Hur mycket kunskap om traditionen måste jag ha innan jag vågar ta kliv i andra riktningar?

Det är en fråga som alltid har ställts och använts både som en fundering i uppgivenhet men också som en ursäkt för att inte studera.

Jag tror inte det finns ett tydligt svar.

Jag tror att det är personligt och att ens egen vilja ändå kommer tala om för en hur en vill gå tillväga.

Men processen av hur man hanterar sin konst och sitt hantverk måste hela tiden vara aktiv för att man skall kunna ta sig någonstans konstnärligt.

Det finns inget rätt och fel när det kommer till detta, det finns bara en process men processen är viktig.

Jag lärde mig att tradition för mig ofta inneburit en säkerhet. En tydlighet, en måttstock.

Jag älskar den musiken som har varit och de är magisk att studera och att spela.

Det är den musiken man lär sig av och det är den musiken man är bäst på att spela.

Samma musik och tradition som ibland bär fram en på en våg utav självförtroende och kunskapsstolthet kan ibland också kännas som ett ok där vikten av hundratals förebilder trycker ner en på en dålig dag.

Detta är en naturlig pendel som jag tror att alla musiker upplever.

Samma pendel finns även i den musiken som inte har gjorts än. i det konstnärliga.

Ibland kan upptäckandet av att skriva musik som känns fräscht och spännande vara berusande. Koncept som man kommer på känns ibland nästan religiöst.

Det konstnärliga och det hantverksmässiga går hand i hand och är beroende av varandra men båda kräver övning och ärlighet.

För mig har processen att skriva och repetera musik med dessa grupper gjort mig till en mycket starkare musiker och människa.

Jag har tvingat mig själv att tro på mina idéer och jag har tillåtit mig att göra djupdyk i mina konstnärliga farhågor.

Genom att skriva musiken med utgångspunkten att den skall innehålla allting jag är rädd för men vill bli bättre på så har det inte funnits utrymme för säkerhet.

Detta har gjort mig starkare personligt och musikaliskt.

Säkerhet är fantastiskt bekvämt att vara i men det dödar kreativitet och edge.

Musiken var inte bara ett startskott när det kommer till själslig och konstnärlig reflektion den var också katalysator om en förändring i mitt övningsschema.

Jag var tvungen att öva maniskt på mina nya idéer.

Jag har aldrig haft några större problem med övning.

Jag älskar att öva, det är ett fantastiskt sätt att umgås med musik.

Däremot är det inte alltid lika lätt att våga tro på det man skall öva på.

Hur skall jag disponera min övningstid?

Genom att lägga större delen utav min övning på övningar som hjälpte mig framåt i detta projekt så visade jag för mig själv att jag vågar satsa på något som i grunden är skrämmande.

Jag tror inte att man alltid skall släppa allt som är bekvämt när man skriver musik men jag tror att det kan vara väldigt nyttigt att ibland tänka på allt som känns skrämmande musikaliskt och försöka bygga kompositioner kring det.

För mig blev det en slags musikalisk katarsis.

Saker att göra bättre

Jag är i huvudsak väldigt nöjd med resultatet och utfallet utav mitt examensarbete men det finns absolut saker att förbättra.

Jag upplever att modusbaserad improvisation med givet tempo fortfarande är något väldigt komplicerat.

Jag upplever att det är något som kräver extrem koncentration och jag upplever att det är väldigt lätt för mig att tappa koncentration inom det området.

För att bli bättre på detta så krävs ett mycket starkare gehör rytmiskt och melodiskt.

Jag tror också att luften i musiken kan bli mycket bättre.

Förmågan att kunna som grupp och individ använda sig utav tystnad är ett ständigt problem inom improvisation.

Detta känner jag är någonting jag också vill kunna utveckla och bli bättre på.

De ovanstående är utvalda saker jag tänker på specifikt när det kommer till detta projekt.

Det finns självfallet hundratals saker att utveckla när det kommer till ens musikaliska utveckling men projektet ledde mig till att belysa just dessa två lite extra.

Jag är övertygad om att detta projekt har gjort mig till en bättre mer ödmjuk musiker och jag känner att projektet bara kommer att hjälpa mig i min fortsatta jakt på uttryckssätt.

Källor och Konst som inspirerat och format mig under projektet

Utan inbördes ordning är detta musik och litteratur som färgat mig extra mycket under projektets gång.

- Mark Turner Quartet – Lathe of Heaven
- Craig Taborn Trio – Chants
- Benjamin Britten – Cello Suites
- Igor Stravinsky – Violinkonsert i d-dur
- Peru Negro – Sangre De Un Don
- György Ligeti – Cello Sonat 1-2
- Kurt Rosenwinkel Trio – Reflections
- Brad Mehldau – Art of the Trio 1-5
- Dimitry Shostakovich – String Quartet no 11.
- Sten Sandell Trio – Oval
- Aaron Parks Trio – Alive in Japan
- Igor Stravinsky – Musikalisk Poetik
- Stephen Nachmanovitch – Free Play

Målare som jag inspirerats mycket av.

Claude Monet, Bruno Liljefors, Siri Derkert, Marc Chagall, Vincent van Gogh, Pablo Picasso, Henri Matisse, Vasilij Kandinsky.

Tack.

Jag vill rikta ett stort tack till alla inblandade musiker och jag vill också speciellt tacka mina lärare i Sverige och Tjeckien för inspirerande och utvecklande vägledning.